

Merirosvojen kuningas

Vari Lindén
Gokahdan Saagat 5

2019

Merirosvojen kuningas

© 2019 Vari Lindén

Kansi © Hilikka Pohjalainen

Kustantaja BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-020-2

Merirosvojen kuningas

Vari Lindén

Gokahdan saagat 5

Sisällysluettelo

Prologi.....	9
Kylä metsien keskellä.....	11
Mullistus.....	28
Kapteeni Taishi Nair.....	57
Ihmisten laiva.....	107
Uusi merirosvo.....	130
Hylyn salaisuus.....	164
Verikuu.....	191
Rashigiran rasavilli.....	206
Isän rakkaus.....	321
Portin kutsu.....	360
Epilogi.....	444
Kirjailijan loppusanat.....	449
Sarjan aiemmat osat.....	452
Gokahdan kartta.....	453
Gokahdan kansat.....	454

Prologi

Huutoa? Ääni on tuttu, mutten jaksa muistaa.

”Taishi!” joku huusi kauhuissaan.

Hänen mieleensä nousi täysikuu. Hopeinen täysikuu, kaulakoru tai medaljonki, kenelle hän oli antanut sen? Oliko sillä merkitystä. Hopeakuu...

Kipu tuntui viiltävän luihin saakka, se kiemurteli hänen ihonsa alla, mutta sillä ei tuntunut olevan enää merkitystä. Se lakkaisi kuitenkin pian.

Sormus! Hänen sormuksensa oli vietävä salatulle tyttärelle susien maille!

Vartalon tunto alkoi heiketä, mutta hän luuli tuntevansa kuinka joku tarttui hänen käteensä.

”Sormus!” hän yritti sanoa muttei tiennyt saiko ääntä. Hän koitti kertoa kenelle sormus oli vietävä ja miksi.

Hän ei tuntenut enää vartaloaan, ei pystynyt arvioimaan pitikö joku edelleen hänen kädestään kiinni. Vain kipu oli enää olemassa, mutta mikä edes saattoi sattua kun hän ei tuntenut vartaloaan? Tuska ja huoli... Huoli tyttärestä toi hänen eteensä jo kauan sitten taakse jätetyn vainajan kasvot. Shade, sisar pieni...

Kipu laantui siedettäväksi ja hän tunsi hengittävänsä yhä hitaammin kun ympärillä alkoi vaaleta. Hassua, eihän Taishi ollut avannut silmiään... valkea usva leijui peitämään pimeyttä ja pyyhki samalla kipua olemattomiin. Jostain kaukaa Taishi kuuli kaikuvan muiston äitinsä sanoista ja arveli, ettei palaisi enää elävien pariin. Kuolleiden kohtaaminen ja muistaminen oli huono enne niin unessa kuin sielun maisemassa, jossa hän uskoi nyt olevansa.

”Olet niin ylisuojeleva, Taishi.” hänen äitinsä oli nauranut.

Milloin se tapahtui? Vuosisatoja sitten... vai tapahtuiko sitä ollenkaan?

Valkea usva tuntui nielaisevan hänet lempeään lämpöiseen olemattomuuteen ja Taishi totesi katuvaansa vain tyttärensä puolesta. Voisiko hän kuitenkin antaa periksi kuolemalle? Tai paremminkin, olisiko hänellä enää vaihtoehtoja?

Shade, pieni susipentu, hänen ristiverinen sudenpentunsa... hän ei saanut enää koskaan tavata pentuaan...

Hitaasti muistot alkoivat värittää valkeaa tunnotonta tyhjyyttä ja vehreä kaunis ikimetsä palautui Taishin mieleen juuri sellaisena kuin sinä kaukaisena aamuna...

Kylä metsien keskellä

Arodacarian pohjoisissa osissa sijaitsi sciirujen pääkaupunki Livigor. Se oli metsien ympäröimä kissojen kansan keidas, joka tarjosi suojaa niin omille asukkaille, kuin kulkijoille rauhallisina aikoina. Sodan alettua ihmisten valloittaessa maan eteläisistä kolkista alkaen, siitä kehkeytyi suojapaikka turvattomille. Kaksijalkainen muodonmuutoksen hallitseva kansa muistutti kovasti ihmisiä, mutta omasivat kissojen pedonveren. Lasten sijaan puhuttiin pennuista, miehistä oli kohteliasta käyttää sanaa uros ja vastaavasti naisista puhuttiin naarina. Kunnes ihmiset tulivat.

Puheenparsista saattoi selvimmin erottaa sciiron ihmisistä ja naaraista puhuvan vaadittiin paljastaa korvansa ja riisua housunsa, häntää ja korvia kun sciiro ei voinut piilottaa kuin vaattein. Pedonhahmon sciiro sai vasta teini-iässä johon saakka pennut muistuttivat erehdyttävästi ihmistä. Silloin väärä puheenparsi saattoi johtaa kuolemaan ilman selviä todisteitakin ja ihmiset surmasivat peloissaan myös omiensa lapsia väärinkäsitysten vuoksi.

Livigorissa pennut saivat juosta ja leikkiä turvassa. Sen yksi- ja kaksikerroksisissa kivistä ja puista rakennetuissa taloissa asui monenlaista väkeä, kaikista klaaneista löytyi

edustajansa. Kaupunki olikin jakautunut moneen eri asuinalueeseen, kuin erillisiin pieniin kyliin toistensa vieressä, joissa asuivat klaaninsa keskellä omista kylistään tänne muuttaneet sekä heidän risteytyksensä. Juuri muualla Arodacariassa ei tavattu klaanien risteytymiä, sillä yleensä lapset olivat selkeästi perineet muotonsa ja ominaisuutensa vain toiselta klaanilta. Täällä ei ollut kovin vierasta nähdä petomuodossaan raidallisia ilveksiä tai pieniä, lyhytselkäisiä tiikereitä, joilla oli lyhyt mustapäinen häntä.

Keskellä kaupunkia oli Mustapanterien klaanin asuinsija. Heitä ei asunut muissa kylissä ja he saattoivat ottaa puolisonsa muista klaaneista, mutta lapset olivat jostakin syystä aina mustapantereita. Heillä oli synnynnäinen johtamisen taito, he pärjäsivät taistelussa jopa tiikeriklaania vastaan ja heidän klaaninsa oli vuosisatoja sitten onnistunut lopettamaan maan sisäiset taistelut ja sopimaan rauhan sisällissotien jäljiltä selviytyneiden klaanien välille.

Mustapanterien klaanista oli tullut oikeutetusti maata johtava suku, joiden tärkein velvollisuus oli taata rauha. Heitä ei ollut kovinkaan montaa ja suvun pää, sciirojen nuori kuningas, oli ollut hyvin ärtyisä viime vuosina joutuessaan turvaamaan kansalaisiaan väkimäärään nähden ahtaaseen pääkaupunkiin. Hänellä ei ollut vielä jälkeläisiä, ikääkään ei toki ollut montaa vuosisataa jos vielä yhtäkään, mutta vihersieluihin lukeutuva kuningatar oli huolissaan miehensä voinnista.

Vanha vallasta luopunut kuningas, ensimmäinen hallinnut mustapanteri, oli vielä hengissä ja toimi poikansa neuvonantajana, mutta hänen terveytensä ei sallinut hänen jatkaa maan hallinnassa. Taistelut rintamalla olivat hänen

osaltaan ohi. Kummallinen ja sitkeä sairaus oli uuvuttanut hänet täysin ja päivä päivältä varmemmin parantajat epäilivät hänen tilansa olevan parantumaton.

Ihmiset pakottivat sciitot alituiseen yhä ahtaammalle ja väkimäärä kasvoi tasaisesti yli asuntojen määrän. Yhteisöllisten sciitosten ei ollut vaikeaa jakaa tiloja, mutta ahtaus ajoi silti osan viettämään yhä enemmän aikaa kaduilla. Metsästäjät huolehtivat riittävästä saaliista, mutta oli vain ajan kysymys koska ihmiset vyöryisivät pohjoisemmaksi ja metsästysmaat kapenisivat entisestään.

Tämän suuren kaupungin ulkopuolella metsän lounaisessa osassa asui kylässään eräs nuori poika, joka odotti kiivaasti aikuistumistaan. Vain muutaman talon muodostama kylä asutti monen rintamalle lähteneen soturin perheet eikä aikuisia ollut montaa paikalla. Nuoret soturinalut harjoittelivat kylän mestarin opastuksella mahdollisimman paljon, kunnes joutuivat vuorostaan lähtemään auttamaan taisteluissa ihmisiä vastaan. Ruskeahiuksinen hieman rasavilli Taishi Nair olisi hänkin jo halunnut aloittaa soturin koulutuksensa. Siihen kuitenkin vaadittiin petomuodon hallinta, eikä pedonveri ollut vielä herännyt.

Taishin ainoa isovelji Djar oli jo soturi, hän puolestaan oli harmissaan sodan uhasta, koska ei tuntenut olevansa valmis. Lähtö rintamalle oli saanut hänet epäilemään, vaikka se mahdollisti pääsyn isän luokse. Taishi olisi halunnut olla veljensä tukena taisteluissa, yhdessä he olisivat lyömätön taistelupari. Leikeissään kylän kaduilla he päihittivät kaikki kylän vanhemmatkin lapset ja he pitivät aina yhtä.

Djar oli peloistaan ja huolistaan huolimatta taitava soturi ja hänen nimensä mainittiin pian kunnioituksella. Tovereistaan huolehtiminen oli sciiraille tärkeää ja Djar oli pelastanut monia sciiroja vaikeista olosuhteista rintamalla. Rohkeutta oli monenlaista ja Djar saattoi ottaa suuriakin riskejä pelastaakseen kaltaisiansa, muttei uskaltanut ottaa yhtäläisiä riskejä hyökkäyksissä. Hän sai surmattua kovin vähän, mutta pelastettua paljon.

Taishi ihaili suuresti veljeään ja mutisi usein äidilleen että hänessä oli jotain vialla, kun pedonveri viipyi. Hymyilevä äiti rauhoitteli väsymättä poikaansa ja muistutti kuinka tärkeä hän oli kotona sisaruksilleen. Pikkusiskojen kaitseminen ei toki ollut Taishista ikävää! Pienet siskot olivat suloisia ja iloisia, veljet olivat heidän suuria sankareitaan. Pikkupoikien tappelut kylän laitamilla saattoivat joskus saada myös Taishin siskoista yleisöä, mutta veli nuhteli sisaret yllyttämisestä, eikä äidille tarvinnut kertoa jos he olisivat vastaisuudessa kiltisti.

Sisaruksia oli sciirojen mittapuulla paljon. Tavallisesti perheissä ei ollut kuin kaksi, enintään kolme lasta, mutta Taishin perheessä heitä oli viisi. Livigorissa isot perheet olivat yleistymässä, mutta vielä se oli harvinaista ja viisi lasta oli suorastaan ihme.

Papittaret ymmärsivät klaanien yhdistymisen tuovan oman lisänsä kasvaneeseen lapsimäärään. Klaanien sisäiset liitot vähensivät syntyvien lasten määrää, kun sisällissodat olivat pienentäneet klaaneja liian rajusti. Kansalle tästä ei vielä oltu puhuttu, papittaret olivat vasta huomanneet yhteyden. Taishin vanhemmat olivat jo usean sukupolven klaaniristeytysten, klaanittomien jälkeläisiä, mitä moni papitar piti lapsikatraalle ainoana pätevänä selityksenä.

Taishi toivoi sodan olevan vielä vuosien päässä Livigorista jotta hänen soturinkoulutuksensa ehtisi alkaa. Kuitenkin etelässä se oli ollut jo käynnissä liian kauan. Ensimmäisistä uutisista ihmisten hyökkäyksestä oli jo aikaa. Sota li ollut käynnissä jo muutaman vuoden.

Ihmiset olivat aiheuttaneet lupaavan nuoren parantajan menetyksen. Nuori neito Icana oli ollut kuuluisuus jo Livigorissa asti ja papittaret olivat aikoneet tuottaa hänet oppiinsa suureen temppeliin. Yhtä suurta loitsijaa ei ollut sen jälkeen syntynyt yhteenkään klaaniin.

Neito oli kohdannut yksin ihmisten suuren armeijan ja ollut voitolla, kunnes jotakin mystistä oli tapahtunut. Tarinat eivät kuitenkaan kertoneet mitä, kukaan ei vaikuttanut tietävän. Samoihin aikoihin oli joiksikin kuukausiksi kadonnut sciirojen kyky muuttaa muotoaan. Parantajat puhuivat yhä ettei maan voima kuullut heitä kuten ennen ja kaikenlaiset loitsut olivat lakanneet toimimasta pitkäksi aikaa.

Vihersielujen kylästä oli ollut tarkoitus tehdä toinen suurempi kaupunki, jossa olisi samanlainen puista idättämällä kasvatettu luonnontemppeli kuin Livigorin läheisyydessä. Kylä oli ollut ensimmäinen, joka menetettiin.

Uutiset kulkivat verrattain hitaasti matkalaisten mukana, paitsi jos lähetettiin viestinviejiä. Vihersielujen kylästä oli lähetetty ensin erikoinen ihmisenverinen lähetti suoraan temppelille ja myöhemmin tuli nuori viestintuoja joka kertoi hyökkäyksestä kylään. Sen jälkeen sota oli puhjennut ja levinnyt kulovalkean tavoin maan eteläisestä kärjestä kohti pohjoista. Taishi ei ollut ymmärtänyt aivan kaikkea, mutta tiesi että tilanne saattaisi kääntyä heidän tappiokseen.

Jos vain he voisivat kuulla maata, kuten ennen, ihmiset olisivat voimattomia sciiroja vastaan! Yhä edelleenkin parantajat tai maagit eivät olleet saaneet takaisin voimiaan ja he olivat sodan suhteen nyt vain sotureiden varassa.

Väkeä oli muuttanut pakoon etelästä myös heidän kyläänsä Livigorin naapuriin, vuoritien pohjoispään tuntumaan. Pentuja ei voitu jättää rintamalle ja kaikki pennulliset naiset lähetettiin mahdollisimman kauas sodan jaloista. Äidittä jääneitäkin oli jo, he kulkivat tuttavien tai huolehtivaisten vieraiden kanssa.

Taishin isä oli ollut rintamalla alusta saakka. Taitava taistelija oli selvinnyt pitkään vähäisillä vammoilla. Hänen saavutuksistaan kuuli haavoittuneena palaavilta, kuten muistakin sankareista, joiden pariin isovelji Djar pääsi uutisten myötä.

Isäkin palasi välillä kotiin lepäämään, mutta hän oli muuttunut kovin. Ainainen pelko piti sciiron varuillaan, kylmä laskelmointi hallitsi järjenjuoksua ja hermostunut käsien vapina saattoi alkaa koska tahansa. Silloin Taishi haki äitinsä, joka sai isän taas henkisesti jaloilleen. Mies oli nähnyt niin paljon ja lähti silti aina takaisin perheensä ja kansansa vuoksi... Poika toivoi voivansa olla isänsä ja veljensä tukena ja apuna suojelemassa perheitä, pitämällä ihmisten joukot kaukana heistä.

”Sankaruus voi murtaa mielen, Taishi. Sellaiset valinnat eivät ole helppoja.” isä oli sanonut surullisella äänellä lähtiessään viimeksi takaisin taisteluihin.

”Veli, mennäänkö jo ulos leikkimään?” Pikkusisko herätti

Merirosvokuninkaaksi kutsuttu Taishi Nair menehtyi Arodacarian vapautuksen loppunäyttämöllä. Hänen raaosta rikoksistaan olivat kauhistuneet niin sciirot, sudet kuin ihmisetkin ja merirosvon maineensa takaa Taishi on hiljaa suojellut salaa maataan hyökkäämällä niin satunnaisiin kuin suunniteltuihinkin aluksiin. Kuoleman hetkellä hänen viimeinen toiveensa koski häneltä kielletyn tyttären turvallisuutta.

Taishin elämän ollessa hyvin vaiherikas ja vapaa, kovinkaan moni ei Gokahdalla tiedä miehen historiaa. Taishin lähimpien pysyessä vaiti, hänen menneisyytensä pysyy mysteerinä.

Mutta me saamme tietää enemmän! Gokahdan saagojen viides osa vie meidät halki koko Taishin elämän, antaen jälleen uuden palan Gokahdan merkittävimpiin tapahtumiin vieneistä hetkistä. Kenties useammankin.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi